

# РЕШЕНИЕ

№ 834

гр. София, 10.02.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав**, в публично заседание на 07.02.2023 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Катя Аспарухова**

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **11183** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е във връзка с чл.39а,т.1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба на Х. И., гражданин на Турция от [населено място] срещу ЗАПОВЕД №5401 ПАМ -121 от 10.11.2022г. на Начаник Гранично полицейско управление /ГПУ/-В., с която на лицето е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ по чл.40, ал.1 т.1 от ЗЧРБ -„отнемане на правото на пребиваване в РБ“.

По изложените съображения в жалбата –се моли същата да бъде уважена. На първо място се твърди, че заповедта не е мотивирана, доколкото липсват фактически основания за издаването ѝ, като единствено посочено било правното такова. На следващо място се релевира процесуално нарушение с неопределянето на срок, за който е отнето правото на пребиваване. Твърди се, че не са изяснени обстоятелствата релеванти за издаване на акта, както и не са обсъдени възраженията и обясненията на страните. Релевира се и нарушение на чл.6 от АПК –принципа на съразмерност при упражняване на правомощията на административния орган. Подчертава се, че дори при формално наличие на предпоставките за издаване на акта -следва да се провери дали при издаването му няма да се засегнат права и интереси в степен по-голяма от необходимото. В тази връзка се акцентира на факта, че лицето е международен шофьор и при изпълнение на мярката няма да може да упражнява професията си. Доколкото и транзитно не може да преминава през страната- се поставя въпроса дали пребиваването е равносилно на правото на преминаване като се подчертава, че тези понятия са уредени в Закона за влизането, пребиваването и преминаването на

територията на РБ и не представляват равнозначни термини. На последно място се визира, че мярката е наложена без срок, което би довело до нейната безкрайност, засягане правата на адресата и води до незаконосъобразност на акта. С оглед изложеното се моли- да се уважи жалбата.

В съдебно заседание страната не се представлява, но чрез писмени бележки от адв.Г. се поддържа жалбата и се моли да се уважи.

Ответната страна също по представените писмени бележки от процесуалния й представител моли да се отхвърли жалбата. Изразява становището за неоснователност на същата, като моли- издадения административен акт предвид своята процесуална и материална законосъобразност да се потвърди.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ -НАМЕРИ ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:**

Жалбата от 15.11.22г., по отношение на връчване от 10.11.2022г. -е в срок, от адресат на акта, поради което следва да бъде разгледана по съществото й.

За да достигне до изводи за нейната неоснователност –съдът от фактическа страна взе предвид следното:

Видно от предложението на л.21 пр.дело, посочено в оспорения акт- на 07.10.2022г. в 10,30ч. на ГКПП В.-Д. мост, при влизане в страната ни се е явил товарен автомобил рег.№33АНА906/33 А.-514, управляван от Х. И., пътуващ от Германия за Турция и превозващ цветя. При отклоняването за проверка е установено, че в кабината в плика за отпадъци и в шкафа на хладилника са скрити 5 бойни пистолета 3бр.“Б.“, 1бр.“Стар“ и 1 бр.“Б.“, поради което лицето е задържано за срок от 24 часа, извършен е разпит по образуваното ДП 99/08.10.2022г. по чл.242 от НК. Посочено е, че за чужденеца има данни, че извършва или има намерение да извършва контрарабанда и незаконни сделки с оръжие. В самото предложение е отразено също, че обстоятелствата проверката е направена поради съмнение за пренасяне на акцизни и контрабандни стоки.

Във връзка с посоченото предложение и на основание чл.39а, ал.1 и чл.40, ал.1 т.2 и във връзка с чл.10, ал.1, т.3 от ЗЧРБ на лицето е наложена мярка „отнемане правото на пребиваване“ от Началника на ГПУ-В..

По делото е представена заповед №40663-485 от 02.04.2021г. на директора на РД „Гранична полиция“-Р., видно от която в т.2 е оправомощен за ГПУ-В. комисар Л. /издал процесната заповед/ като началник на ГПУ да налага ПАМ по ЗЧРБ.

От правна страна СЪДЪТ ПРАВИ СЛЕДНИТЕ ИЗВОДИ:

Съгласно чл.40, ал.1, т.2 от ЗЧРБ отнемане правото на пребиваване се налага, когато са налице основанията по чл.10, ал.1 т.1-4 от ЗЧРБ..

Също така -видно от чл.39а, ал.1 видовете ПАМ са отнемане правото на пребиваване по т.1, и по следващите точки -връщане, експулсиране, забрана влизане и пребиваване на територия на РБ. Чл.39б визира че има срок от 7 до 30 дни за доброволно връщане при отнето право по чл.39а, ал.1, т.1 и т.2 т.е. на пребиваване, поради което следва да се предостави такъв /съответно в акта няма/, но константната съдебна практика не приема, че това съществено процесуално нарушение. /Решение №16050 от 26.11.2019г. по дело №4804/2019г.на VIIо.ВАС, решение №3060 от 26.02.2020г. по адм.дело №8339/2019г. на VII о.ВАС./.

Съдът съобразява и разпоредбата на чл.44 от ЗЧРБ, видно от която компетентните органи са директорите на РД“ГП“ или оправомощените от тях лица –каквито данни има по делото, че директора на РД“ГП“ е оправомощил Началника на ГПУ –В. с

посочената по-горе заповед.

С оглед изложеното се прави извода на първо място, че ответникът е компетентен да постанови акта, предмет на съдебен контрол.

Съгласно посочената норма –основание за отказ - чл.10, ал.1, т.3 от ЗЧРБ- отказва се влизането в страната на чужденец или издаването на виза при данни, че чужденецът е член на престъпна група или организация или, че има намерение да извърша контрабанда и незаконни сделки с оръжие, взривни вещества и т.н..

Следователно налице е второто предложение на чл.10, ал.1, т.3 посочено коректно и в заповедта като норма и текстово в предложението във връзка, с което е издадена същата.

С оглед на горната констатация- не се споделя възражението, че няма фактически и правни основания, изложени за издаването на заповедта. Няма процесуално нарушение и с твърдението, че не са обсъдени обясненията и възраженията на страните, тъй като няма данни за такива.

Не се споделя и довода, че следва да има срок при отнето право на пребиваване. Същото е еднократно действие, което няма времева проекция. Не е спорно, че за да се отнеме право на пребиваване – лицето следва да притежава такова, доколкото е чужд гражданин –то хипотезите, при които придобива правото на пребиваване се уреждат от чл.22 и сл. в глава „Трета“ на закона „Пребиваване на чужденците в РБ“. Пребиваването се осъществява видно от чл.22 или въз основа на виза по чл.9а, ал.2, т.3 и 4, или въз основа на МН договор, актове на ЕС или разрешение на службите за административен контрол на чужденци. Видно от чл.23 пребиваването е краткосрочно, продължително, дългосрочно и постоянно, при разрешен неопределен срок за постоянно и дългосрочно, както и на продължително с лично, подаване на документи по образец –ал.6, като Директорите на Дирекция „Миграция“ или СДВР, или съответните ОД на МВР респ. упълномощени от тях лица издават или отказат разрешение за продължително или краткосрочно пребиваване на чужденеца.

В предложението не е отбелязано, че има разрешително за дългосрочно или продължително пребиваване, поради което се прави извода, че е краткосрочно за 90 дни. Съответно, дори и ако беше дългосрочно при отнемането му не се посочва срок, защото самото пребиваване има срок. Също така при краткосрочното или продължителното също има срок т.е. това са права, скрепени с определен срок и съответно при отнемането на правото това става за срока, за който е разрешено упражняването му. Не се изисква и не е възможно да се сочи друг или различен срок. Противното бил означавало да се направи ревизия на разрешението за пребиваване и по-специално на срока му. Така при разрешено продължително пребиваване за срок напр. от 8 месеца отнемането за различен срок напр. от 6 месеца –би имало за последица отмяна в съответната част на стабилния административен акт и възстановяването на пребиваването, доколкото след изтичането на срока от 6 -месеца да може отново правото да се упражнява за остатъка. Подобна хипотеза е в несъответствие със закона, тъй като има отделен ред за възстановяването на пребиваването /чл.24ж/. Ето защо срок при отнемане на правото на пребиване няма, което възражение в жалбата не се приема.

Не се споделя и довода, че липсват мотиви. Същите са изложени в предложението, към което препраща заповедта. От друга страна, видно от чл.9а визите са по т.1 за летищен транзит, по т.3 за краткосрочно пребиваване и по т.4 за дългосрочно пребиваване. Както се прие, доколкото няма визирано разрешително за дългосрочно

или постоянно пребиваване, има обаче посочен МН паспорт, с който е преминал паспортна проверка както и самата виза дава право на влизане в страната и пребиваване в същата, то е налице краткосрочна виза. След като е влязъл в страната означава, че има виза и въпросът е това като не е отразено дали е съществено процесуално нарушение.

Съставът приема, че не е съществено нарушение, защото в предложението на заповедта е описан паспорта на лицето, което означава, че не може да влезе на територията на страната, ако няма визов стикер. Видно от чл.9б визата се издава чрез персонализиране на визов стикер, която виза се полага в редовен паспорт. Маркира се, че визата дава право да се влезе в страната и да се пребивава, като влизането е еднократно, осъществено е, поради което се отнема втория компонент, който право на виза дава- пребиваването. С оглед изложеното, непосочването на вида виза не е съществено процесуално нарушение включително и защото не засяга правото на защита на лицето. Не е спорно, както се посочи, което е известно и на лицето, че щом е на територията на РБ, е взял въз основа на виза.

Съдът намира, че не е нарушен и чл.6 от АПК с релевираното засягане на правото на труд. В действителност принудителните мерки рефлектират върху редица права и когато се отнеме пребиваването –лицето не може да влиза в страната, не може да преминава, поради което ще се засегне и правото му на труд като МН шофьор, ако има превози през България, но тази мярка е законоустановена и допустима, която се прилага не самоволно, а на база поведението на самото лице. Същото като е укрило с цел да пренесе 5 бр. огнестрелни оръжия -пистолети – само се е поставило в хипотезата на въздействие на посочената ПАМ.

Съдът не установява и заповедта да е издадена с цел различна от разписаната в закона. Същата се свежда до налагане на рестрикция по отношение на лице, което извършва посочените в материално-правната норма на чл.10 ЗЧРБ действия. Във връзка с последното се прави извода, че се касае и за материално-законосъобразен акт /доколкото е изпълнен напълно описания фактически състав по чл.40, ал.1 т.2 и чл.10, ал.1 т.3 от ЗЧРБ, към който препраща/, постановен в производство без процесуални нарушения от надлежен орган.

Следователно жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

**ВОДИМ СЪДЪТ**

**РЕШИ:**

**ОТХВЪРЛЯ КАТО НЕОСНОВАТЕЛНА** жалбата на Х. И. гражданин на Турция, от [населено място],

срещу **ЗАПОВЕД №5401 ПАМ -121** от 10.11.2022г. на Началник Гранично полицейско управление /ГПУ/-В., с която на лицето е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ -отнемане на правото на пребиваване в РБ по чл.40, ал.1 т.2 от ЗЧРБ.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщаването му с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ. Преписи на страните.

Съдия: